

גליון 352
שנה ח' תשע"ט

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

תודה למשפחת קלייטן על האישור לשריתוש בתמונה

סיפורי חז"ל

וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב
לה' (ו' - י"א)

"וזאת תורת זבח השלמים" אמרו ישראל לפני הקדוש ברוך הוא רבונו של עולם הרי אתה מצוה אותנו שנביא כל הקרבנות הללו, בעוד הבית המקדש קיים, אדם חוטא ומביא קרבן ומתכפר לו, וכן מביא מנחה ומתרצה לו, ועכשיו שחרב בית המקדש היאך אנו עושים על חטאתינו ועל אשמתינו? אמר להם הקדוש ברוך הוא: אם מבקשים אתם שיתכפר עליכם, היו משמרים תורתו ואני מעלה עליכם כאלו עשיתם לפני קרבן. ומניין? שנאמר "וזאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים ולזבח השלמים" אל תקרי כן, אלא "וזאת התורה לא לעולה ולא למנחה ולא לחטאת ולא לאשם ולא למלואים ולא לזבח השלמים" אלא היו עוסקים בתורה, ויהיה חשוב לפני כאלו אתם מקריבים לפני כל הקרבנות, לפיכך אמר דוד "מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי" כי אני יודע שעסק תורתך מכפר עונות לפיכך אהבתי תורתך.

(תנחומא צו י"ד)

פרשת השבוע

במקום אשר תשחט העלה תשחט
החטאת (ו' - י"ח)

מסופר: בסטופניץ היה חזן בשם ר' מרדכי, שהיה אחיו של הרה"ק ר' מאיר מאפטא זיע"א, והיה מקורב ל"חווה" הקדוש מלובלין זיע"א. פעם שאל אותו ה"חווה" מדוע שגור בפי העולם שחזן הוא פתי? ענה ר' מרדכי, בחז"ל (סוטה דף ל"ב) מובא, אמר ר' יוחנן משום רשב"י, מפני מה תקנו תפלה בלחש, כדי שלא לבייש את עוברי עבירה המתוודים בתפלתם על עבירות שבידם (רש"י) שהרי לא חילק הכתוב מקום בין חטאת לעולה, כלומר לא קבע לשחיטת חטאת מקום בפני עצמו, שלא יבינו שהוא חטאת ומתבייש (רש"י). א"כ תיקנו תפלה בלחש שלא לבייש את אלה שמתוודים בשעת תפלתם, ובא החזן ואומר בקול רם מה שאומרים הכל בלחש, ולכן מכנים אותו פתי.

ובשר זבח תודת שלמיו ביום קרבנו
יאכל (ז' - מ"ח)

מסופר: פעם שאלו את הרה"ק רבי אברהם מרדכי מגור זיע"א, מה טעם נאכל קרבן תודה רק ליום

אחד שלא כשאר קרבנות? השיב הרבי, קרבן תודה מביאים אותו על נס שאירע לו לאדם, והרי בכל יום ויום מתרחשים אתנו נסים חדשים, ואיך יאכלו מנס של אמש על נס של היום.

ויעש משה כאשר צוה ה' אתו
ותקהל העדה אל פתח אהל
מועד (ח' - ד')

מסופר: פעם בא הרה"ק רבי מנדל מווארקי זיע"א לפני השרף הקדוש מקוצק זיע"א ושפך לבו לפניו: אני גרוע מכולם, אין בי מתום, ובכל זאת הריני נוהג כרבי, ואנשים רבים באים אלי, בטעותי עוד עתיד אנכי ליתן את הדין בגלל כל יהודי שנוסע אלי. פייסו הרבי בדברים, מה לעשות? כבר היה לעולמים, כתוב "ויעש משה כאשר צוה ה' ותקהל העדה" אם הצדיק עושה רצונו של מקום נמשכים ממילא הלבבות אליו, מה אשם בו אם יהודים קמים מעצמם ובאים אליו מרוב תשוקה לעבודת השם באמת ובתמים.

זמני השבת

זמני יציאת שבת

ירושלים: 6:29 ת"א: 6:31 ר"ת: 7:07

פרשת צו

זמני כניסת שבת

ירושלים: 5:16 ת"א: 5:29

פורים נוסף בחודש שבט

בעיר סרגוסה שבספרד, חיה לה בנחת ובשלווה קהילה יהודית גדולה. היהודים שם הורשו לשמור את מצוות התורה ולנהל את חייהם כרצונם. המלך היה אהוב ונערץ על הכל, יהודים וגויים כאחד, בשל היותו מלך רב חסד, והיהודים חלקו למלך כבוד רב. כאשר הופיע המלך בליווי פמלייתו המלכותית ברחובות העיר, יצאו ראשי הקהילה היהודית לקבל את פניו, כשבידיהם נושאים הם את נרתיקי ספרי התורה היפים והמהודרים, עשויים זהב ומקושטים באבני חן, ולראשיהם פעמוני כסף. את גווילי הקלף של ספרי התורה היו מוציאים לפני כן מן הנרתיקים, ומשאירים אותם בארון הקודש שבבית הכנסת, ויוצאים לקראת המלך עם הנרתיקים הריקים, היות שאסור לטלטל ספרי תורה שלא לצורך מצוה. אולם זאת המלך לא ידע, וברור שאסור היה עליו לדעת. הוא הבין והעריך מאד שהיהודים מקבלים את פניו עם הדבר היקר והמכובד ביותר שלהם, ספרי התורה הקדושים.

קבלת פנים מלכותית מעין זו יכלה להמשיך ולהתקיים במשך שנים רבות, לולא אותו שר חשוב מבין שרי המלוכה, אשר שנה את היהודים בכל מאודו, וחיבתו של המלך כלפיהם, הפריעה לו עד מאוד. שמו של איש צר ואויב זה היה מרקוס, רשע זה חיפש כל העת דרכים ותחבולות שונות כדי להרע ליהודים, ובה בעת להעלות את גדולתו בפני המלך. באחת ההזדמנויות, נודע למרקוס משום מה, כי הנרתיקים שמחזיקים היהודים בידיהם בצאתם לקראת המלך, ריקים הם. גווילי הקלף עליהם נכתבה התורה הקדושה הוצאו מהנרתיקים והם הושארו בבית הכנסת. מרקוס שמח מאד על הגילוי הזה, וחיכה בקוצר רוח ובחוסר סבלנות להזדמנות הראשונה, בה יוכל לספר למלכו את האמת וכך להנקם מהיהודים.

וההזדמנות, אכן, לא אחרה לבוא. בארמון המלך נערך משתה גדול. המלך ישב בחברת שריו וידידיו, סביב שולחנות ערוכים במיטב המאכלים והמשקאות. היין נשפן כמים ומצב הרוח היה מרומם. בעודם שותים ומיטיבים את ליבם, קם המלך על רגליו והחל להתפאר בפני המסובים, על הכבוד הרב, אשר חולקים לו נתיניו היהודים: כאשר אני מופיע ברחובות העיר, כל היהודים מקבלים את פני, ובראשם צועדים נכבדיהם עם ספרי התורה שלהם, הקדושים והיפים". טרם הספיק המלך לסיים את דבריו, קם מרקוס ממקומו, פנה אל המלך ואמר לו: "אדוני המלך, ירום הודו, דע לך, כי היהודים

היוצאים לקראתך הם שקרנים גדולים, הם נושאים נרתיקים ריקים, את גווילי הקלף של ספרי התורה הם משאירים בבית הכנסת. הם גונבים את דעתך ושמים אותך ללעג וקלס."

לשמע הדברים הללו התרגו המלך מאוד וחמתו בערה בו. מרקוס החליט לנצל את שעת הכושר, והציע למלך שיבדוק את הנושא, ואחר מכן יוציא צו מלכותי להרוג ולאבד את כל היהודים הנבזים, מנער ועד זקן, אשר מעיזים להשפיל את מלכנו הנערץ. המלך, שהיה כה נרגו, נענה להצעת השר הנכבד ואמר: "אם אמנם נכונים הדברים אשר אמרת, מרקוס, רע ומר יהיה גורלם של היהודים. אולם, קודם לכן, אני חייב לבדוק את העניין לאשורו. אם כך, הרי שבסוירינו הקרוב ברחובות העיר, כאשר יבואו נכבדי הקהילה היהודית לקבל את פנינו. תצווה אתה עליהם לפתוח את נרתיקי ספרי התורה, ואם אכן נכון הדבר והם יהיו ריקים, אצווה מיד לעשות כבקשתך. אולם, אם דבריך יתגלו כשקר, הרי הסוף המר יהיה על ראשך. האם אתה מסכים לנסות?" מרקוס הניד את ראשו להסכמה, הוא היה בטוח בצדקת דבריו וכבר ציפה בקוצר רוח לביקורם הקרובה ברחובות העיר. בהיותו בטוח שסוף סוף יגיע קיצם של היהודים, הבלתי נסבלים, והוא וודאי יועלה לדרגה חשובה בחצר המלוכה.

בלילה ההוא נדדה שנתו של שמש בית הכנסת, הוא שכב במיטתו, מתהפך מצד אל צד ואינו מצליח להירדם. משהו רע מעיק על ליבו. מחר בבוקר, צפוי המלך להופיע ברחובות העיר בליווי פמלייתו המלכותית. אבל הוא מודאג. יש לו תחושה, כי אסון עומד להתרחש על בני קהילתו היהודית. לשווא מנסה השמש לגרש את מחשבותיו הטורדניות, הלוא קבלת הפנים הזו כה חביבה על המלך האהוב.

לאחר זמן רב ומתוך מחשבות אלו נרדם סוף סוף השמש, והנה הוא חולם. בחלומו רואה איש זקן, ופניו העטורים זקן לבן, מאירות כפני מלאך אלוקים. האיש עומד מולו ואומר: "שמש יקר, קום מהר, אל נא תאבד זמן יקר. קום ממיטתך, רוץ לבית הכנסת והכנס בזריזות את גווילי הקלף של ספרי התורה הקדושים שהוצאו אתמול, לתוך נרתיקיהם. אולם אל תספר דבר וחצי דבר לאיש" ועוד לפני שהספיק השמש לומר משהו, נעלם האיש הזקן. בפחד ובאימה קם השמש ממיטתו, נטל ידיו, לבש את חלוקו ורוץ מיד לבית הכנסת. בידיים רועדות ובאימה, הכניס את כל גווילי הקלף לנרתיקיהם, כפי שהורה לו האיש הזקן בחלומו, ומשסיים, פנה לביתו בלב שקט.

צישל ונמשל

זאת תורת העולה היא העולה ו' – ב')

ידוע הדבר שכל מעלה וגדולה ועשירות אינה באה לאדם אלא בהיסח הדעת, שאם לא יבקשנה ולא ירדפנה, או תבוא אליו מאליה, מה שאין כן אם ירדפנה להשיגה תברח ממנו. משל לאדם אחד חשוב שנהפך עליו הגלגל, והיה בעירו אדם אחד עשיר גדול ונדיב הרבה, ויום אחד נדחק זה האדם הרבה והיה זקוק לעשרה זהובים, חשב בלבו שילך אצל אותו עשיר הנדיב ויקח ממנו עשרה זהובים הן בהלואה הן כמתנה וכשבא להיכנס לבית העשיר לא הניחו השומר להיכנס כי לא הכירו, ולכן חשב בלבו להמתין ברשות הרבים סמוך לפתח עד שיצא העשיר מביתו ללכת לחנות, ואז ידבר עמו על זה. וכן היה, שהמתין האיש ונסמך על כותל החצר של העשיר תחת חלון אחד והנה השפחה של בית העשיר זרקה ובל מהחלון לרשות הרבים ונשפך עליו כל הזבל, כי היא לא ידעה שיושב אדם תחת החלון. האיש הצטער מאד ומרוב צערו קם ממקומו לחזור לביתו, בדרך הילוכו מצא באמצע הרחוב מרגלית יקרה ומכר אותה באלף דינרי זהב. האיש שמח מאד על זאת ואמר בלבו שבני אדם עשו אותו אשפה והשם יתברך קיים בו מאשפות ירים אביון. והנה לאחר שנה שנתיים נדחק שוב לכסף וחשב ללכת לאותו עשיר לקחת ממנו עשרה זהובים, וכשהגיע לבית העשיר השומר לא היה בפתח והדלת היתה פתוחה, אולם כשבא להיכנס נצנצה מחשבה במוחו שכדאי יותר שלא יכנס לבית העשיר, אלא ישב תחת החלון כפי שהיה בפעם שעברה, והשפחה תזרוק עליו זבל, ואחר כך יתקיים בו 'מאשפות ירים אביון' וימצא שוב מציאה, וכן עשה האיש, ישב תחת אותו חלון והמתין שישפכו עליו זבל, אולם למזלו לא שפכו עליו, ולאחר שעתיים יצא העשיר מביתו ללכת לשוק, ומצא את האיש יושב תחת חלונו על הקרקע, שאל אותו העשיר מדוע הינך יושב בחוץ ולא נכנס לביתך? והרי היום אין שומר בפתח שימנע מלהיכנס. השיב לו האיש, באתי לכאן שיעשוני אשפה, כי כך וכך היה מעשה, ולכן אני ממתין גם היום שיקיים בי 'מאשפות ירים אביון'. אמר לו העשיר טעות היא בידך, כי בפעם הראשונה האשפה והמציאה באו לך בהיסח הדעת, שלא נתכוונת שיעשוך אשפה, ולא חשבת שתמצא מציאה, אלא באה לך מן השמים. אך עתה שאתה רוצה להשיג זאת מדעתך, ורצונך לא תהיינה לך, לא אשפה ולא מציאה, אלא זו וזו יברחו ממך. והנמשל: כן הענין כאן, כל גדולה ומעלה ועשירות צריך שיבואו מאליהן לאדם, שלא שיהיה הוא רודף אחריהם, ולא יועילו לו האופנים וההמצאות שיעשה להשיג אותם. והוא שאמר הכתוב 'זאת תורת העולה', העליה של האדם הן של שררה, הן של עשירות, צריכה להיות היא העולה, כלומר היא מצד עצמה, שתהיה מאליה, ולא שהאדם ירדוף אחריה כדי להשיגה.

(עוד יוסף חי')

תרועת חצוצרות ברחובות סרגוסה בישרה על הופעתו של המלך בליווי פמלייתו המלכותית. היהודים יצאו בהמוניהם אל הרחובות לקבל את פניו ובראשם נכבדי הקהילה, אוחזים בידיהם, כהרגלם, את נרתיקי ספרי התורה. כאשר הגיעו ראשי הקהל סמוך לכרכרה המלכותית, נעצרה הכרכרה, ומרקוס, שישב על יד המלך, פנה אל המלך ואמר: "מלכינו הנכבד והנערץ וודאי ישמח לראות פעם, מה יש בתוך הנרתיקים המהודרים, אותם נושאים היהודים לכבודו." "וודאי, וודאי. פיתחו נא את הנרתיקים", הורה המלך. פחד גדול נפל על היהודים, פני המלך, מוציאים הם את גווילי ספר התורה מנרתיקם, ומשאירים אותם בארון הקודש שבבית הכנסת, וכעת יתגלה לעיני המלך ובני פמלייתו, כי הנרתיקים ריקים, כיצד יגיב על כך המלך ומה יעשה? אולם לא נותרה להם כל ברירה. בידיים רועדות הם צייתו לפקודה המלכותית. בלב חרד כששפתייהם רוחשות תפילה, פתחו ראשי הקהילה את הנרתיקים, והנה, למרבה הפלא... בכל נרתיק היה מונח ספר תורה.

נוכח המלך לראות, כי שרו הנכבד, מרקוס, העליל עלילת שקר על היהודים וליבו נתמלא כעס". הכיצד זה העזת להעליל דבר שקר וכזב על אזרחי הנאמנים ביותר, המכבדים אותי באמת ובתמים?" צעק המלך על מרקוס הרשע. "ביקשת שאהרוג אותם, אולם את העונש הזה תקבל אתה בעצמך. עצרו אותו והוציאוהו להורג מיד" פקד המלך על חייליו. הדבר יצא מפי המלך ופני מרקוס הרשע חפו, הללו מיהרו לציית לפקודת מלכם, וכך הגיע סופו המר של מרקוס הרשע. ואילו את היהודים שיבח המלך מאוד על מסירותם ועל הכבוד הרב, שהם חולקים לו. ולאות תודה שחררם ממיסים לקופת המלוכה למשך שלוש שנים.

אזירה של שמחה וצהלה שררה באותו יום ברחובות היהודים. ליבם היה מלא שבח והודיה להשם יתברך על הנס הגדול, אשר עשה להם ואשר הציל אותו ממות בטוח. מאותו יום היחסים בין הקהילה היהודית לבין המלך נעשו יותר טובים, מצבם הכלכלי השתפר והם המשיכו ללמוד תורה ולקיים מצוות באין מפריע. ומאז, נשמרו ימים אלו, י"ז וי"ח בשבט, כ"ימי הפורים" של יהודי סרגוסה, במשך דורי דורות, כימי תפילה והודיה לה', שהצילם מ"המן" שבדורם, אשר רצה להשמידם ולכלותם. והקב"ה הצילם מידו.

צ'ין אדם לחברו

האם אגרם צער ליהודי?
לא ולא!

מסופר על הרה"ק רבי יוסף שלום אלישיב זיע"א, שבכל שנה ושנה, ביום הפורים, היה סועד על שלחנו של חתנו, הגאון רבי עזריאל אויערבך. סעודת הפורים נמשכה שעה תמימה אחת. במחצית השעה הראשונה ישב מרן בחברת בני משפחתו, ובמחצית השעה השנייה נפתחו הדלתות ונהירה המונית החלה. המוני ישראל נכנסו אל הקדש, לחזות בזיו פניו של הצדיק, לשמוח ולשמוח עמו. מנהג זה התחדש רק בשנותיו האחרונות. ואולם, בשנים עברו היה נוהג לשבת בביתו בראש השולחן, ולקבל במשך כמה שעות את פניהם של מאות קבאי משלוחי המנות. פעם התעניין אצלו אחד מתלמידיו, מדוע ולמה שנה ממנהגו, ומדוע העביר את סעודת הפורים לבית חתנו, שם קיבל את פניהם של אורחיו במשך מחצית השעה בלבד. וכך השיבו הרב אלישיב: "אינני איש צעיר, וקצת קשה לי לשבת זמן רב ליד השולחן". התשובה נשמעה מזורזה במקצת, שהרי מרן ישב כמעט במשך כל שעות היום ליד השולחן, רכון על הגמרא האהובה. מדוע, אם כן, קשה לו לשבת ליד שולחן הפורים במשך כמה שעות? אבל מרן הסביר מיד את דבריו, בהסבר נפלא ומיוחד. "ביום הפורים מגיעים לשבת סביב השולחן אנשים רבים, ביניהם רבנים חשובים, ראשי ישיבות וראשי כוללים, אברכים ודיינים. ואני צריך כל הזמן לחשבן, כמה שניות דברתי עם כל אחד ואחד". "ומדוע?" המשיך בהסברו, "משום שאם אדבר עם רב אחד חצי דקה, ועם חברו עשרים חמש שניות, עלול חברו לחשב שאני וכן על זו הדרך, אני צריך לזכור כמה זמן הקדשתי לכל אחד, כדי שלא

אפגע חלילה אף באחד". "קשה לי להתרכז בשני דברים, גם בשיחה עצמה, וגם במשך זמן השיחה, עם עשרות אנשים בשעה אחת. אבל מה אעשה? האם אפגע במישהו? האם אגרם צער ליהודי? לא ולא!" עדיף לי להיות כאן, בבית וגן, ולקבל את הצבור במשך מחצית השעה, ולא להסתכן בפגיעה בבין אדם לחברו.

הצדיק ששאב מים

מסופר על רבה של עידה"ק ירושלים תובב"א הגה"ק רבי יוסף חיים זוננפלד זיע"א (יומא הילולא י"ט אדר שני) שחזר פעם מתפילת שחרית עטור בטלית ותפילין, וראה בדרך שני ילדים בגיל 7 - 6 עמלים לשאוב מים מהבור, ניגש אליהם ושאל: למה שואב המים לא מביא לכם מים הביתה? ענו הקטנים: אין לנו במה לשלם לו, ואיפה אבא ואימא? שאל רבי חיים, האבא חולה וגם אימא חלשה ולא חשה בטוב, הלץ את התפילין ופשט את הטלית, הוציא מידם את החבל עם הדלי ושאל להם מים.

חאלקה כדי לעשות חסד

שנים רבות סירב הגאון רבי שלמה זלמן אויערבך זיע"א (יומא דהילולא כ' אדר) לעשות "חאלקה" כמו ידיו לילדים בני שלושה עד שיום אחד סיפר לו נכדו שגם הגה"ק ה"סטייפלר" זיע"א גם סירב בתחילה לגזור את שער הפעוטות, והיה אומר שאינו ספּר. אך יום אחד התרצה ואמר: "נו, טוב, למה לא לעשות טובה ליהודי". שמע הרב אויערבך ואמר: "זה סיפור יפה. בלי נדר, גם אני מקבל על עצמי להסכים לעשות "חאלקה", כדי לעשות חסד."

הילולא דצדקיא

שבת קודש ט"ז אדר
הרה"ק רבי אלעזר מנחם מענדל ב"ר משה מלעלוב (תרמ"ג)
הרה"ק רבי שמעון סופר אב"ד קראקא ב"ר משה (בעל החת"ס - תרמ"ג)
הרה"ק רבי פינחס מנחם ב"ר אברהם מרדכי ("פני מנחם" מגור - תשנ"ו)
יום ראשון י"ז אדר
הרה"ק רבי אברהם מפראהביטש ב"ר שלום שכנא (אחיו של הרה"ק מרוזין - תקע"ו)
יום שני י"ח אדר
הרה"ק רבי חנוך העניך מאלכסנדר ב"ר פינחס (תר"ל)
יום שלישי י"ט אדר
הרה"ק רבי דוד ב"ר צבי אלימלך מדינוב (צמח דוד - תרל"ד)
הרה"ק רבי יעקב שמשון ב"ר חיים מקאסוב (תר"מ)
הרה"ק רבי אברהם מפאריסוב ב"ר יהושע אשר מפאריסוב (תרע"ב)
הרה"ק רבי מאיר יחיאל הלוי מאוסטרובצה ב"ר אברהם יצחק (תרפ"ח)
הגה"ק רבי יוסף חיים ב"ר אברהם שלמה זוננפלד (אד"ש תרצ"ב)
יום רביעי כ" אדר
הגה"ק רבי יואל ב"ר שמואל (הב"ח - ה"א ת')
הגה"ק רבי שלמה זלמן אויערבך ב"ר חיים יהודה לייב (תשנ"ה)
הרה"ק רבי משה יהושע בהרה"ק חיים מאיר מויוניץ (תשע"ב)
יום חמישי כ"א אדר
הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק ב"ר אליעזר ליפמן (תקמ"ו)
יום שישי כ"ב אדר
הגה"ק רבי אליהו ב"ר שלמה אברהם הכהן מאיזמיר (שבת מוסר - תפ"ט)
הרה"ק רבי יוסף בלאך אב"ד סטאנוב ב"ר אברהם (גנוי יוסף - תקנ"ו)
זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטובין שליט"א
מח"ס "גם אני אדר" רמזים וסיף התרים על המעורים.

מים אחרונים (כ"א)

א) יכוין האדם קודם נטילת מים אחרונים, בזה הלשון, הריני מוכן ומוזמן ליטול ידי אחר האכילה, כמו שתקינו חז"ל, לתת בזה נחת רוח ליוצרי ובוראי, יתברך שמו ויתעלה, לשם יחוד קודשא בריך הוא, וכו'. (יסוד ושרוש העבודה, שער ו', פרק ו')

ב) יש לכל בעל הבית להזהיר לבני ביתו שיוהרו במים אחרונים. (ערוך השולחן סימן קפ"א סעיף ה')

ג) אם בשבת בסעודה שניה, אין לו מספיק מים, ואם יטול מים אחרונים על סעודה השניה, לא יהיה לו מים ראשונים לסעודה שלישית, מבטל הסעודה השלישית, ונוטל ידיו עתה לאחרונים, [א.ה. ואע"פ שכבר ביארנו במאמרים הקודמים שאני הבא שכבר נתחייב במים אחרונים על סעודה השניה, ולכן הם קודמים למים הראשונים של סעודה השלישית. ודו"ק]. (ערוך השולחן שם סעיף ו')

בחסות רשת חנויות

גל פז

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות "דודי קאר"

הסוכן החרדי שלך להשכרת רכב

מכל החברות 052-7655-222